

Het CERN-complot

Inleiding

In de wereld van de wetenschap wordt veel geld uitgegeven aan onderzoek. De begroting van CERN, de Europese organisatie die fundamenteel onderzoek naar elementaire deeltjes doet, bedraagt jaarlijks rond de miljard Zwitserse Francs (CHF). Nederland stond in 2011 op de begroting voor 4,28% van 1.097.154.000 CHF, een bedrag van 46.959.000 CHF. Duitsland draagt het grootste bedrag bij: 213.297.000 CHF, Frankrijk volgt met 169.140.000 CHF. Het betreft hier een jaarlijkse bijdrage. De bedragen worden besteed aan experimenten die de kwantum-theorie moeten bevestigen. Nog nooit is er zoveel geld uitgegeven aan de uitwerking van een theorie, een idee. Duizenden mensen hebben hun bestaan aan dit idee te danken. Zolang de theorie wordt onderzocht zijn ze verzekerd van inkomsten. Het is daarom vanzelfsprekend dat belangen verschuiven van het bedrijven van wetenschap naar het zo lang mogelijk in stand houden van het instituut CERN. Dit streven kan fraude met onderzoeksresultaten in de hand werken, evenals fraude met overheids gelden en zelfs moord. Dit verhaal beschrijft alle aspecten van verkeerde ontwikkelingen in de wereld rond een theorie.

Geen enkel personage in dit boek is gebaseerd op levenden of doden.

De in dit boek beschreven unificatietheorie is ontleend aan het boek *De theorie van alles, een nieuwe relativiteitstheorie* uit 2011 van Toon van den Ende, ISBN 978-1234-56-7-8.

1

De harde wind duwde me voort en blies stuifzand voor me uit dat op enkelhoogte als dansende slierten over het strand raasde. De zee, het geluid van de golven en mijn straffe wandeltempo gaven rust in mijn kop. Ik deed net of de hond, die op me af kwam draven, niet bestond. Zijn baas gooide de tennisbal precies mijn kant uit. Deed hij het met opzet of deed hij het per ongeluk? Ik bleef gewoon rechtdoor lopen en deed net of ik het beest niet zag. Hij draafde gelukkig langs me heen. Ik deed ook net of ik zijn baas niet zag en liep quasi ongestoord in de richting van de pier. Het was een normale gang van zaken op het strand; voorbij de Pier wordt het een stuk rustiger.

Toen ik onder de Pier doorliep ging mijn mobiele telefoon. Als dat ding afgaat krijg ik altijd een licht gevoel van paniek. Ik probeerde het daarom zo snel mogelijk te pakken; je krijgt weinig tijd. Ik hield het ding zo dat de wind er weinig vat op had en zei beleefd: “Goedemorgen, met Han Vlaar.”

“Ja, eh, u spreekt met Rie van Bessen”, sprak een prettige, maar onzekere vrouwenstem.

“U bent de speurneus?”, vroeg ze een beetje voorzichtig.

“Ja, dat ben ik, wat kan ik voor u doen?”

Ik probeerde zo geroutineerd mogelijk over te komen; ik wilde niet laten blijken dat het de eerste keer was dat ik werd gebeld sinds ik mezelf tot speurneus had gepromoveerd.

“Ik wil u graag spreken, kan dat?”, sprak ze.

“Maar natuurlijk, wanneer schikt het u?”

Ik merkte bij mezelf dat ik het geweldig spannend vond en zei er meteen achteraan: “Kan het vanmiddag om twee uur, ik kom wel bij u langs; waar woont u?”

Ik dacht dat een kordate instelling wel zou werken en dat deed het zowaar.

“Twee uur is prima, ik woon op de Scheveningseweg nummer 925, tot vanmiddag.”

Ze klonk lichtelijk opgelucht en de verbinding werd verbroken. Ik prentte de naam en adres in mijn geheugen en liep verder.

Het was zo'n vijf maanden geleden, tussen kerst en oud-en-nieuw, dat ik op het idee kwam om mijn diensten als privé-speurneus aan te bieden. 'Detective' vond ik een verkeerd woord, het komt in mijn beleving een beetje arrogant over; ik had dus voor 'speurneus' gekozen. Een eerlijk Nederlands woord dat iedereen begrijpt, tenminste, dat hoopte ik.

Ik was twintig jaar consultant bij een groot automatiseringsbedrijf geweest, mijn analytische vermogen was uitstekend en ik had ook het idee dat mijn werk altijd op dat van een detective had geleken. Als er een probleem in de organisatie of infrastructuur van een bedrijf werd gemeld, moest ik achterhalen wat het probleem was. In de meeste gevallen had ik snel een verklaring gevonden en was het precies wat ik had geanalyseerd, maar vaak wilde niet iedereen mijn verklaring geloven en woedde het probleem nog een tijd door. Er waren altijd mensen die zichzelf veel competentier voelden.

Ik had verschillende reorganisaties overleefd, maar toen moest ik er toch uit. Ze wilden waarschijnlijk jongere, goedkopere krachten en boden me een bedrag om op te hoepelen. Ik heb het aan-genomen en nooit meer wat van me laten horen. Ik ben voor mezelf begonnen en heb allerlei freelance-klussen gedaan, maar ik kwam er na verloop van tijd achter dat het niet hetgeen was dat ik wilde doen; ik wilde dingen gaan doen die ik leuk vond, ik was tenslotte al vierenvijftig en als je met jezelf een afspraak had gemaakt alleen leuke dingen te doen dan moest je dat ook werkelijk doen. Ik nam daarom steeds minder klussen

aan en uiteindelijk was er nog maar één bedrijf dat mijn diensten af en toe nodig had.

Ik kwam op het idee van speurneus en zag mezelf al allerlei zaken oplossen. Het idee op zich vond ik spannend maar ook best wel eng; ik had nooit zoiets gedaan.

Ik liet een flyer maken en heb in een week tijd alle voordeuren van de duurdere wijken van Scheveningen en Den Haag bezocht om er een flyer door de brievenbus te gooien. Dat was begin januari en nu is het mei. Ik heb al die tijd geen enkel bericht gehad tot vandaag. De spanning kriebelde door m'n lijf toen ik naar het noorden over het strand wandelde. Eindelijk een opdracht!

Ik nam de korte route via de afslag met de trap over het duin tussen de bunkers naar de watertoren. Na een half uur stevig doorwandelen kwam ik de Zeilstraat inlopen, waar ik in een klein vissershuisje woon. Ik heb het ooit, na een mislukte relatie, voor weinig geld gekocht en grondig opgeknapt. Het bevalt me prima, zo alleen in zo'n huisje in een straatje waar geen auto's kunnen komen. Mijn huisje is al lange tijd hypotheekvrij; ik ben over het algemeen best zuinig. Sinds ik mijn lease-auto heb ingeleverd, heb ik geen auto meer gehad. Daarvoor in de plaats heb ik een elektrische snorfiets aangeschaft. Mijn eerste ontmoeting met zo'n vervoermiddel was in Wassenaar toen ik op de fiets een groepje van die tweewielers tegenkwam die volledig geluidloos, maar luid kakelend me voorbij staken. Ik heb meteen zo'n ding gekocht, het is het beste vervoermiddel dat ik ooit heb gehad.

Het was twaalf uur toen ik de voordeur opendeed, mijn schoenen uitklopte en mijn jas ophing. Ik at eerst een boterham en dronk een bak koffie voordat ik een korte douche nam: ik moest er goed en fris uitzien voor mijn eerste klant.

Even voor twee uur zoefde ik op mijn snorfietsje naar de Scheveningseweg.

Ik belde aan op nummer 925. Het is een keurig complex op de plaats waar ooit een villa had gestaan. Als kind was ik eens met een stel vriendjes in die villa geweest, vlak voordat het werd afgebroken; we noemden het Villa Kakelbont. Ik kan me de enorme kamer met open haard, de parketvloer en grote tuinramen nog herinneren. Ik kon me niet voorstellen dat zo'n prachtig huis zou worden afgebroken.

Na een paar seconden hoorde ik “ja?” door een speakertje en riep vlug “Han Vlaar” in de richting van waar het geluid vandaan kwam. Op hetzelfde moment ging de tussendeur met een scherpe zoem open en werd “tweede etage!” achter me aan geroepen.

2

Met een onbehaaglijk gevoel werd ik wakker in een donkere ruimte waar een zwak licht door een getralied raam binnendrong. Ik voelde me vies en moest naar de WC. Gelukkig hadden ze me mijn kleren laten houden. In de hoek van de cel was een toilet en daartegenover hing een wastafel met een versleten metalen spiegel erboven, waarin je net jezelf kon zien.

De afgelopen dagen had ik niemand gezien; het eten en drinken werd door een luikje in de deur neergezet en verder was er niets waaruit ik kon opmaken hoe laat het was. Ik ben, zoals ik vaak in spannende films heb gezien, streepjes in de muur naast het stapel-bed gaan krassen om de datum en dag te kunnen bepalen.

Het was nu zeven dagen geleden dat ik in deze Zwitserse cel werd geduwd. In het begin werd ik gek van eenzaamheid, maar de derde dag vond ik berusting in mijn lot. Toen ik in de gaten kreeg dat het lang zou gaan duren, ben ik op bed in lotushouding gaan mediteren, een bezigheid die ik thuis ook vaak deed als ik weer een hectische dag heb gehad; een natuurkundeleraar kon het soms moeilijk hebben als niemand maar iets begreep of wilde begrijpen. De omgeving en de stilte in de cel waren perfect om geestelijk tot rust te komen, maar soms werd het me een beetje teveel en voelde ik me gedeprimeerd. Ik vroeg me af wat ze met me gingen doen en waarom het allemaal zo waanzinnig lang moest duren. Ik wist dat sommige mensen mijn vindingen als een bedreiging zagen, maar dat ze me zouden opsluiten had ik niet verwacht. Ik voelde me schuldig omdat Rie waarschijnlijk ontzettend ongerust moest zijn, nu ze een tijd niets van me had gehoord. Het was een week geleden dat ik haar gebeld had; ik was net een dag van huis en belde haar toen ik in Genève was

aangekomen. Ze was het niet met mijn reis eens, maar ik wilde per se doorzetten. Ik zag bergen goud en erkenning, maar tot mijn verrassing en verbijstering werd ik zonder pardon door twee mannen beetgepakt en in een cel gegooid nadat ze alles van me hadden afgenomen. Ik heb uren tegen de deur geklopt en geprotesteerd, maar er werd niet gereageerd. Ze hadden me niet eens gezegd waarom ik in die cel werd gezet. Ik werd gek van de eenzaamheid en ging maar weer een paar uur mediteren; ik pas ervoor om me gek te laten maken door ik-weet-niet-wie.

3

De deur werd opgedaan door een bijzonder knappe vrouw. Ik schatte haar leeftijd op eind vijftig. Ze had donker haar, een deftige, bijna voorname uitstraling en haar ogen keken me met een bezorgde blik doordringend aan.

“Han Vlaar”, stelde ik mezelf voor.

“Rie van Bessen, komt u verder.”

Ik liep achter haar aan door de hal een ruime kamer binnen met een mooi uitzicht op de Scheveningseweg. De inrichting was ingetogen degelijk met meubelen die ik waarschijnlijk niet kan betalen. Aan de wand hingen schilderijen met Hollandse landschappen. Een welgestelde dame, dacht ik. Er werd me een stoel bij een rond tafeltje bij het raam aangeboden.

“Wilt u thee?”, vroeg ze.

“Ja, graag”, zei ik.

Met een sierlijke beweging draaide ze zich om, liep naar de keuken en drukte op het knopje van de waterkoker. Even later kwam ze terug met een blad waarop de theepot, kop-en-schotel-tjes, een suikerpot, een schaalte met kaakjes en een bakje met lepeltjes stonden.

“U woont hier prachtig”, zei ik terwijl ik over de Scheveningseweg keek. De rijen bomen gaven het idee van een bos.

“Ja, mooi, vindt u niet? We hebben het in 1980 gekocht en het bevat nog steeds prima. Ik dacht dat we last van de tram zouden hebben; je kunt hem zien rijden, maar je hoort hem na een tijd niet eens meer.”

Ik merkte dat ze haar verhaal kwijt wilde en begon er maar direct over: “Vertelt u eens, waarvoor heeft u me laten komen?”

“Zullen we eerst afspreken dat we elkaar tutoyeren? Noem me alsjeblieft Rie.”

“Prima”, zei ik opgelucht, “mijn naam is Han. Waarvoor heb je me laten komen, Rie?”

Het ijs was gebroken. Ze glimlachte voor de eerste keer en keek me een beetje opgelucht aan. Ze straalde een onweerstaanbare charme uit, een voelbare aura omarmde me als een warme deken, een gevoel van rust kwam over me terwijl ik aan het ronde tafeltje tegen de bomen aankeek en nipjes van mijn thee nam. Ik moest mezelf tot de orde roepen: ik moet opletten.

“Het gaat om mijn man”, begon ze. “Hij heet Paul en is natuurkundeleraar op een hogeschool hier in Den Haag. Ik heb vorige week voor het laatst van hem gehoord; hij was in Genève en sindsdien heb ik niets meer van hem vernomen. Ik wil je vragen of je me kunt helpen.”

“Maar waarom heb je mij ingeschakeld, je kunt toch ook naar de politie?”, vroeg ik een beetje verbaasd.

“Dat heb ik gedaan, maar ze namen me niet serieus. Ze hebben wel wat genoteerd en zo, maar ik heb de indruk dat ze afwachten. Ze zeggen uit zichzelf niets; ik moet steeds bellen om te vragen of ze al wat weten.”

Ik pakte mijn notitieboekje en vroeg: “Met wie heb je gesproken, weet je dat nog?”